

Sygn. akt V CNP 167/06

POSTANOWIENIE

Dnia 19 stycznia 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Lech Walentynowicz

w sprawie ze skargi M. J.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego

postanowienia Sądu Okręgowego w K.

z dnia 10 sierpnia 2006 r., w sprawie z wniosku M. J.

przeciwko dłużnikom T. K., A. K.

i M. I.

o nadanie klauzuli wykonalności,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 19 stycznia 2007 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 10 sierpnia 2006 r. Sąd Okręgowy w K. oddalił zażalenie M. J. od postanowienia Sądu Rejonowego w T. z dnia 27 grudnia 2005 r. w sprawie o nadanie klauzuli wykonalności.

Postanowienie Sądu Okręgowego wnioskodawca M. J. zaskarżył skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, zarzucając naruszenie prawa materialnego w postaci art. 370 k.p.c. w związku z art. 397 § 3 k.p.c. - poprzez chybioną wykładnię.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje wtedy, gdy przez wydanie prawomocnego orzeczenia niezgodnego z prawem stronie została wyrządzona szkoda. Z tego względu wśród tzw. konstrukcyjnych wymagań skargi przewidziano obowiązek uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.), co oznacza złożenie przez skarżącego w skardze oświadczenia, że szkoda wystąpiła - ze wskazaniem jej rodzaju i rozmiaru - oraz uwiarygodnienie tego oświadczenia. Skarżący nie wypełnił wskazanego wymagania. Na marginesie należy dodać, że Sąd I instancji uwzględnił w całości wniosek wnioskodawcy.

Skarga wniesiona przez M. J. jest niedopuszczalna także z innych przyczyn.

W myśl art. 424¹ § 1 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, a w wyjątkowych wypadkach, określonych w art. 424¹ § 2 k.p.c., także od prawomocnego orzeczenia sądu pierwszej instancji.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego oraz doktrynie dominuje stanowisko, zgodnie z którym postanowieniami kończącymi postępowanie w sprawie są postanowienia zamykające drogę do wydania orzeczenia sądu danej instancji, rozstrzygającego istotę sprawy w procesie (wyrokiem) lub w postępowaniu nieprocesowym (postanowieniem), a ponadto postanowienia, które kończą sprawę jako pewną całość poddaną pod osąd, a więc dotyczące całości sprawy, a będące ostatnimi orzeczeniami wydanymi w postępowaniu. Podsumowując, postanowieniami kończącymi postępowanie w sprawie są te postanowienia, których

uprawomocnienie się trwale zamyka drogę do rozstrzygnięcia sprawy co do istoty przez sąd danej instancji.

Nadanie klauzuli wykonalności następuje w postępowaniu pomocniczym, toczącym się poza ramami sprawy głównej i tylko w celu jej uzupełnienia. Należy zatem przyjąć, iż postanowienie w tym przedmiocie nie jest orzeczeniem kończącym postępowanie w sprawie, dlatego nie może być zaskarżone skargą z art. 424¹ k.p.c. (zob. orzeczenie Sądu Najwyższego z 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 16).

W konsekwencji należało skargę odrzucić (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).